УМЕТНОСТ КОЈУ ВОЛИМ ДО ЗАНОСА

Слова су главни састојак речи,

Које у мени буде слободу.

Изражајност уметност не сме да спречи.

Због тога увек прати њену моду.

Али уметност у књижевности,

То је посебна Величина.

Грађена осећањима зрелости,

За писце то је посебна особина.

Буђење креативности са речима,

То је плод вештог читања.

Могућност пружена апсолутно свима,

Помоћ при растерећењу душевног стања.

Имати књижевни дух у себи,

То је богатство и кључ мудрости.

Књига свој значај имала не би,

Да кроз читање не можемо одрасти.

Земља у којој живимо,

Има и своју дугу историју.

Да то никад не заборавимо,

Бележимо кроз књижевну аналогију.

Колико посебности се крије у књизи,

То знају само храбри читаоци.

Они одолевају свакој бризи,

Јер су читања верни таоци.

Уметност коју највише волим?

Па то питање је за мене врло јасно.

Књижевности никад не успевам да одолим,

Јер ме заноси врло страсно.

БОЈИМ СЕ

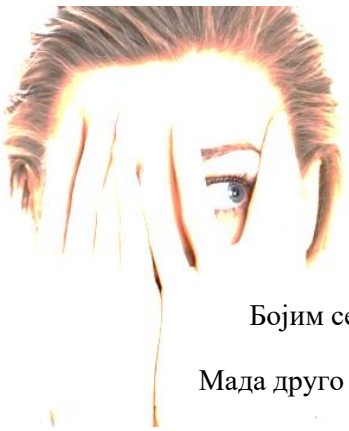

Бојим се, као да поново страхујем,

Од исте муке као и раније.

Без снаге немоћно замахујем,

Али јецај још увек гласно бије.

Бојим се, плакаћу још једном,

Те очи су на то већ навикле.

Хоће да буду са душом жедном,

Сузе су на њој већ никле.

Бојим се, не желим да то кажеш,

Те страшне речи одласка бедног.

Иако знам да избегаваш да слажеш,

Осећам раскол срца једног.

Бојим се, остаћу сама,

Мада друго ми и не преостаје.

Али морам да останем дама,

Та маска ће можда да потраје.

Бојим се, срце ће ми пући,

Аорта полако почиње да слаби.

Ма, преживело је и немир луђи,

Ваљда ће још коју прилику да уграби.

Бојим се, немир је дао на снази,

Не осећаш ли да знојим се,

Дланови се хладе. Полако гази.

Јер срце још мало стаће, бојим се.

Да се све звезде са неба сиђу,

Да свака каже “Волим те”,

Не би могле теби да прићу,

Јер нису ко ти узвишене.

Хтела сам стално да ти кажем хвала,

Али како кад немам моћ?

Решење никад не бих знала,

Јер од тебе увек очекујем помоћ.

Хиљаду пута исто се питам,

Одакле теби снага за све?

Никако да ускладим тај ритам,

Можда ћу знати тек седе главе.

Твоји савети кроз маглу воде,

А речје твоја водиља моја,

Некад умеју да баш погоде.

Као у рату кад изгуби Троја.

На хиљаду реченица не стављам тачку

Када си у питању ти.

Да нас оставе у прашуму Афричку,

Верујем да би се снашле ми.

Од рођења сам захвална теби,

Иако то не показах баш.

Све што носим у себи,

Потиче од тебе, само да знаш.

Срце моје да ми отцепе,

Опет би sa тебе куцало,

И видици моји да ослепе,

Да не виде себе ни у зрцало.

Вез мало наде у живот свој,

Ти ми подари поглед на свет,

Пружи ми почетни животни крој,

Да наставим као птичица први лет.

Могла бих да овако пишем и пишем,

Али да ти се захвалим не могу,

Требаће још пуно даха да удишем,

Па ћу се само захвалити Богу.